

Het recente wetsvoorstel dat toezicht op informeel onderwijs beoogt, roept bij velen vragen op. Voorstanders beargumenteren dat het noodzakelijk is om kinderen te beschermen tegen extremistische ideologieën en ongecontroleerde onderwijsmethoden. Echter, ik vind het wetsvoorstel persoonlijk te ver gaan en het lijkt in de praktijk meer gericht op islamitische scholen dan op een evenwichtige aanpak van alle vormen van informeel onderwijs. Dit roept de vraag op: hoe ver mag de overheid ingrijpen in de vrijheid van religie en onderwijs?

Allereerst dienen we te erkennen dat ouders de primaire verantwoordelijkheid hebben voor het welzijn en de educatie van hun kinderen. Het is de taak van ouders om op te letten wat hun kinderen leren en waar ze naartoe gaan. Wanneer zich in een informele onderwijssetting iets voordoet dat zorgwekkend is, zou het niet de overheid moeten zijn die als eerste actie onderneemt, maar de ouders zelf. Zij hebben de directe verantwoordelijkheid en de meeste invloed op hun kinderen. Het is onterecht om deze verantwoordelijkheid eenzijdig bij de overheid neer te leggen, terwijl de ouders de eerste en meest directe beschermers zijn van hun kinderen.

Daarnaast roept het wetsvoorstel praktische vragen op over wie er daadwerkelijk toezicht houdt en hoe dit toezicht georganiseerd wordt. Wie is de instantie die de controles uitvoert? Is dat een lokale overheid, een speciaal opgerichte commissie of een andere instantie? En hoe kunnen we er zeker van zijn dat deze controles objectief en eerlijk zijn? Het idee dat anonieme meldingen kunnen leiden tot ingrijpen is problematisch. Wordt een klacht gedaan op basis van geruchten of hearsay? Hoe wordt de validiteit van zulke meldingen vastgesteld? En, belangrijker nog, wat zijn de bewijslasten? Dit alles roept vragen op over de rechtvaardigheid en effectiviteit van een dergelijk toezicht.

Een ander punt van zorg is de ongelijke behandeling van verschillende onderwijsvormen. Er is een reëel risico dat het toezicht onevenredig gericht zal zijn op islamitische scholen, terwijl andere religieuze of culturele instellingen, zoals joodse of katholieke scholen, mogelijk minder snel onder de loep worden genomen. Dit kan leiden tot een gevoel van ongelijkheid en discriminatie. De vrees bestaat dat de overheid de indruk wekt dat bepaalde groepen een grotere bedreiging vormen dan andere, wat het sociale weefsel in onze samenleving kan ondermijnen.

Het wetsvoorstel is een reactie op een probleem dat zeker aandacht verdient, maar de aanpak lijkt te zijn gebaseerd op angst in plaats van op feiten. In plaats van een wetsvoorstel in te voeren dat een breed scala aan onderwijsinstellingen onder toezicht stelt, zou er een grondige studie uitgevoerd moeten worden. Dit onderzoek zou moeten focussen op de werkelijke risico's die zich in informeel onderwijs kunnen voordoen en hoe deze effectief kunnen worden aangepakt zonder inbreuk te maken op de vrijheden van ouders en onderwijsinstellingen. Men geeft nu ook lessen over seksualiteit en over genderidentiteit enz terwijl de ouders dit misschien niet eens willen enz.

Het is cruciaal dat we als samenleving een evenwicht vinden tussen de bescherming van kinderen en de vrijheid van onderwijs. De vrijheid van religie en de mogelijkheid om onderwijs te geven in overeenstemming met die religie zijn fundamentele van onze democratische samenleving. Een goed doordacht plan dat rekening houdt met de rechten van ouders, de verantwoordelijkheden van

onderwijsinstellingen en de noodzaak van toezicht kan wellicht een oplossing bieden. Maar voor nu lijkt het wetsvoorstel meer vragen dan antwoorden te bieden en dat is niet de weg die we moeten inslaan.

Laten we de dialoog aangaan, de zorgen serieus nemen, maar tegelijkertijd de vrijheid en verantwoordelijkheid van ouders en onderwijsinstellingen respecteren. Een goed doordacht beleid begint met een zorgvuldige analyse van de situatie en de betrokkenheid van alle belanghebbenden. Alleen dan kunnen we een echte oplossing vinden die recht doet aan onze waarden als samenleving.